

הוּא

זב זב

kosheri nithokim al shlem

מכאן ממש צור לצאות פומפוז על ירושלים
בשנת 63 לפנה"ס.

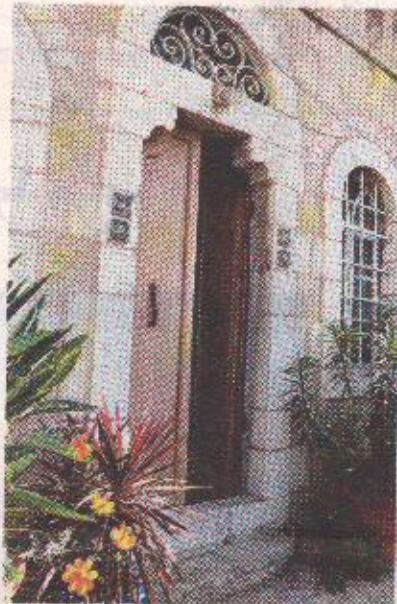
מה היה כאן עד לשלהי המאה ה-19? לשכנן של סכינה יש תחריט ממהה ה-18 שבו נראה כל מorder הגבעה החשופה ובטרומייה בית אדר בלבד, הבית הזה. במקביל ליביזיאת מן החומות והקומהכאן ב-1887-1887 השכונה "בית יוסף" על ידי יוסף נבון כי (נקאי ואיש עסקים, יומם הרכבת) ושותפיו, שננטשה לאחר מאורעות 1929. ابو תוד היהת מחלוקת בין יהודים וערבים עד 1967, ובין האנשים שגורו או על הגבול היו המשורר והוחוק אריה וקס והאגמנית הנה פירוי בזידור.

הבית בוצרתו הבוכחת נבנה באמצע המאה ה-19 על ידי משפחת רג'אני. רופא העיניים ד"ר רג'אני גר כאן עד לאחר מלחמת העולם הראשונה ועבד בבית החולים לחולי עיניים, בימים מלון ציון. בשנים 1922-1937 גר כאן אוספין סנט באראך פריסון, שנשלח על ידי משלחת בריטניה לשמש כארידיל עיריית ירושלים (זהו תיכון את מושיאן וכפלר, אר' מון גאנז, בנין הדואר הדמבי ועוד) והוא שיציר סגנון אדריכליות מוקמי בהשפעת מסעיו בחו"ל ובטרוריה. הוא יזם למחוק הבאה蒿ס וונגנות אירופיים אחרים. הבית היה אחד ממקורות ההשראה שלו. הוא היה כאן עם כלב ופסנתר, ונפגש לעיתים עם הציר דיוויד בוּם' ברג שבסגנון סיוריון בעולם גר זמן מה בדירה יש' 9. אחר כך עזב את הארץ, כי ביחס ובכפר סיטי, ומה מגע לביקורים ויושב בעיר העתיקה ומשמעות על הבית.

מרטין כובר גר בשכירות בקומה השנייה בין 1938-1948. כשהעיר לטלכיה הוא התפלגנו תחת אש להעכיריו לטלכיה הוא התפלגנו תחת אש להעכיריו לשם גם את ספריו, ולו בסיכון וחייהם. אחרי מלחמת העצמאות התגרר רהה בית גדרותו פון פון, אשטו של עוזר היה כינוי של אחד מלוחמי של צלאח א-דין שרכב על שוד דוויקא, והגבעה ניתה לו כגול מרום בצדדים. בקומה העליונה אותה סימט ריה, אך לא קימוריהם.

מרטין כובר נפטר ב-1970. מוסרתו מדרשת שילומים ערך שגינה לגיל 70) וגרטורהה, שמיירה להצטרכ אליו, מכרה את הזכויות על הבית לטבינה. אליו כתוב כאן את הרוקטורט שלו. סכינה כתבה כאן ספר אוטוביוגרפי בשם "מלחתה, גבריה נהדרה: ילדות ונעוריהם התקופת השואה בזיהוב", המלמד על התרבות והשתלכות של הניצולים.

בית שביד באבו תוד



דלת בית משפחת שביד צילום: ליאל פדר
(www.eyopicz.com) 2020

יפסתי מרחוב הגיהון במעלה התלול של רחוב ישי לבותם של סכינה ואלי שביד, שם קיבלתי ממנו את ספרו "הגשمت יהדות וצונות במרינת ישראלי: אוטוביוגרפיה". פרופסור אליעזר שביד, חתן פרס ישראל בחקירת ההיסטוריה המודרנית, ובמיוחד מהשבת הציונים, לא יצא עדין לשוט, במתבקש מגילו (מעל תשעים): הוא מכין לדפוס קובץ מאמרינו נספ. האוורד ביגרפיה שלו היא הרבה יותר מקורות חיים פרטיים. החיים של אליו וסבינה הם התגליל מות הסיפור הציוני-יהודי. שלא כדעתו של שביד, נראה לי שהאדיאו-אולוגיה הציונית, להבריל מו של ה"בונד", מעולם לא פסלה ולא גינתה את מיטב המורשת והרותניות היהודית ליהדות. המתחים הו קשורים לה' בנת דרכי ההגשמה והראויות של היהדות על ארמת הארץ. וחוץ מזה, נטישת היהדות וגיני נניה והתליך שהחל בגולה הגיעו למקרים קיצוניים לפני הציונות.

הגעתי אליהם ביום שחרור לנינגרד מן המצור הנאצי. לסבינה, שבאוגוסט 1944 הייתה בזוחות בדודה בכפר פולני, זה הוכר את המeson שבו התהבהה עם משפחות מצילה הפה, ובתאם ראתה את שר החילום והרסים פושע מולה כמו בסרט. החיל שלール אחריה קיבל ממנה את פירושות אלהם הימיות שלה היה מאוכזב לשטוע שהיטל לאードן את כל היהודים, היא מספרת בחודש שבוב.

בית שביד נשען על צלע הר שלמוגלווי עברה נחלת שבט בניין כשלולקה הארץ בין השבטים: "זידד הנובל אל קצח הדר אשר על פני ניאן] בזיהנות אשר בעמק רפאים [...]. אל כתף היבוס נגבה וירד עין רוגן". במרכזה השכונה הדרידית נקראה ביוםabo תור, אבי השור. על פה המסורת העברית והחיתו הענקות, הגופה מורה אל זו ציון והר הבית, רלת מקומות עם שני תלונות מימינה ומשמאלה והשני וגות נספחים של תלונות מוקרי מרים בצדדים. בקומה העליונה אותה סימט ריה, אך לא קימוריהם.

על כל אחד מאוגני חלונות הבית אפשר להגיה מזון ולהתעורר בכורק למראה השטש המטפסת מהחוריו חומות העיר העתיקה, כמו שכטב אמיר גלבוע (ב-1952-1953) צחיקה. לשוא נימס לעברת את שמה של השכונה "גבעת חנניה", על שמו של חנניה הכהן בערך. "היין בחוזרים אל מילום / קושטי נזוקים אל שלם / שוב עלה ווחר על גנות ירושלים / שפט צער. / ואם עד ואם חלום